

Cilvēkam piedošana nerodas dabiski. Piedošana ir Dieva iniciatīva. Kopš pasaulē ienāca grēks, Dievs Savu mīlestību investē piedošanā. Viņš dara visu, lai atjaunotu attiecības (cilvēkam ar Dievu un cilvēkam ar citiem cilvēkiem), kuras turpina ievainot grēks. Viņš atbrīvo no saistībām, kuras grēks uzliek. Dievs parāda žēlastību, neklusējot, nenovēršoties un nepazemojot, bet dodot iespēju nākt pie Viņa, runāt ar Viņu un nožēlot gan ikdienas pāridarījumus, gan aplami dzīvoto dzīvi.

Dzīvot sirds, prāta brīvībā un mierā varam, tikai atsakoties no skaudības, greizsirdības, mantkārības, melu, atriebības un ļaunā turpināšanas – no tā, ka esam darījuši pāri citiem un sev, arī no dusmām un sarūgtinājuma pret Dievu. Piedošana ir atteikšanās no iespējas ļaut ļaunajam valdīt pār savu sirdi, kurai Dievs ir uzticējies mīlestību – tajā gūt spēku un to parādīt citiem. Tikai Dieva piedošanā mēs katra varam sākt dzīvot bez vainas apziņas. **Dieva piedošana atjauno salauzto, dziedē ievainojumus un dod drosmi, brīvību un mieru.**

KĀ PIEDOD DIEVS?

Viņš piedod kā tēvs, kas gaida mājās savu pazudušo dēlu (*Lūkas ev. 15:11-32*) – dēlu, kurš atteicās no viņa mīlestības, mājām un kopā būšanas, izvēloties neatkarību, savu mantas daļu un neasociēšanos ar savu ģimeni. Kā Tēvs, kuram joprojām esam Viņa meitas, pat ja atsakāmies no Viņa kā Tēva. Ne tikai tad, kad dzīvojam Viņa mājās – Viņu godājot, mīlot un Viņam paklausot, bet arī tajās dienās, kad izvēlamies iet ceļu, kas apiet Viņa labo nodomu mūsu dzīvošanai. Arī tad, kad neesam apmierinātas ar Viņa lēmumiem, pamudinājumiem un uzdevumiem mūsu dzīvei. Arī, kad, šķiet, no Viņa saņemam pārāk maz un ne to, ko patiešām vēlamies. Bet Tēva mīlestība nemainās, tā ir tik pilnīga un liela, ka Viņš – Visvarenais Dievs mums piedod atkal un atkal, piedod pilnīgi, vairs nepieņemot nodarīto. Mēs varam ticēt tam, ka visu nožēloto Dievs vairs mums neatgādinās, tas viss ir atlaists projām bez tālvadības iespējas atkal pēc kāda laika atsaukt atpakaļ, lai Viņš kādā brīdī uzrādītu un pieminētu mūsu pārkāpumus.

Piedot septiņdesmit reiz septiņas reizes (Mateja ev. 18:21- 22), uz ko aicina Jēzus, ļauj saprast, cik neizmērojama ir Dieva piedošana, kuru esam aicinātas atspoguļot arī savā ikdienā.

- * Padomā kā Dievs Tev ir priedevis?
- * Kā Tu, kā Dieva mīlētā, dzīvo savu ikdienu – vai kā Tēvu mīlošā, vai līdz galam neapmierinātā un sarūgtinātā, vai mājas atstājusī meita?

PIEDOT CITIEM

Cilvēks tika radīts Ēdenes dārzam – vietai, kurā nav ne dusmu, ne skaudības, ne ļaunuma. Cilvēks tika radīts mīlestībai, tāpēc šajā nepilnīgajā pasaulē tiekam tik ļoti sāpināti. Visvairāk ievaino vārdi un attieksme. Un visdziļākās rētas atstāj tieši bērnības un jaunības pāridarījumi no tuvākajiem – mammas, tēta, vecvecākiem un draugiem. Šīs rētas atstāj sekas mūsu raksturā, ietekmē pašpārliecinātību un veicina atkarības.

- * Kādas ir tās sajūtas (nemīlēta; tā, kuru neizvēlas; apjukusi; izšaubīta utt.), ko esi piedzīvojusi kā grūti piedodamas? Vai kādas no tām joprojām liek Tev justies nevērtīgai, atstumtai, ievainotai un vientuļai?
- * Kā Tu dziedē savas brūces? Centies aizmirst un nedomāt par notikušo un to, ka sāp, centies attaisnot otra rīcību pret sevi, noslēdzies un nevienam neuzticies, lai izslēgtu jebkādu risku tapt atkal sāpinātai?
- * Kādas bija (varbūt joprojām ir) ilgstošas nepiedošanas sekas?
- * Kā Sātans Tevi ir ietekmējis – kas ir bijuši viņa meli Tavā dzīvē un situācijās, kad sāp?
- * Kā Sātans Tevi ir pārliecinājis nepiedot? (Tu nevari piedot cilvēka pārāk ļaunās būtības un nožēlas neesamības dēļ! Tev vajadzīgs vēl vairāk laika! Tev vajag izvērtēt savas piedošanas vērtību – katram to nevar dot! Tev otram ir jāizdara kas līdzīgs, lai viņš apzinās savu nepareizo rīcību – tādējādi vairāk nesāpinot ne Tevi, ne citus!)
- * Pārdomā un, ja vēlies, pārrunā ar citām sievietēm, kas ir tie konkrētie nodarījumi no cilvēkiem, kas Tev ir jāpiedod un jāatlaiz? Kad esi tos definējusi* un no sirds vēlies tikt brīva no tiem, lūdž:
*“Šie cilvēki un šīs situācijas mani ir sāpinājušas. Es **izvēlos** tos piedot. Jēzu, paņem prom manas sāpes un aizvainojumus. Jēzu, dari mani brīvu!”*
*Lūdž Dievu, lai Viņš Tev uzrāda un palīdz saprast!

Jāzēpa dzīvesstāsts (1. Mozus gr. 37:1-50:25) ir viens no bieži literatūrā un mākslā atveidotajiem Bībeles stāstiem. Piedošana tajā ir radikāla, tā ne tikai nepiemin ļaunu, bet pilnībā atjauno attiecības un ievieš tās jaunā kvalitātē. Stāsts par mīlestību, žēlsirdību, žēlastību un atmaksāšanu ar labu.

- * Ko šis stāsts Tev liek pārdomāt? Kāds ir Tavs, Tavas ģimenes vai dzimtas *Jāzēpa stāsts*?

Mājās izlasi *Pāvila vēstuli efeziešiem 4:25-32* un izraksti to, ko Pāvils aicina darīt un nedarīt. Padomā par savu dzīvi un izmaiņām, ko varētu ienest šī saraksta iedzīvināšana reālajā ikdienā.

PIEDOT SEV

Nereti domājot par mūsu attiecībām ar citiem, aizmirstam par sevi – par piedošanu, kas jāsaņem pašām. Mūs nelaiž tālāk mūsu kļūdas, neuzdrīkstēšanās ko sasniegt, izturēšanās, kas neenes godu Dievam un nenāk par labu cilvēkiem, joprojām atgādinot „Kā Tu tā varēji?“, „Tu neesi pietiekami laba“, „Tu jau pagātnē esi aprakusi savu nākotni“...

- * Vai esam sev piedevušas vārdus, ko neesam pateikušas kādam (un ir jau bijis par vēlu to labot)? Vai esam piedevušas sev šaubas par Dieva mīlestību?
- * Vai apziņu, ka neesam sevi mīlējušas, ka neesam sevi saudzējušas, var dziedēt piedošana savai sirdij, prātam un miesai – SEV?
- * Ko par piedošanu sev Tev atgādina Jēzus mācekļu Pētera un Jūdas dzīves stāsti? Kurā no šiem stāstiem dzīvo Tava pieredze?

PIEDOT DIEVAM

Neziņa, dusmas, aizvainojums, atraidījums – sāpes, kuras izjūtam pret Dievu. Kāpēc Viņš atļauj, ka sāp tik ilgi? Kāpēc nenāk tūlītējs atvieglojums un spēja piedot tiem, kas mani sāpinājuši? Kāpēc Viņš pieļāva to, ka man jāpiedzīvo zaudējumi (cilvēku, attiecību, statusa, amatu, mantas)? Kāpēc Viņš pieļauj, ka pārāk pieķeros cilvēkiem, kuriem nekļūstu par draugu? Kāpēc citi saņem tik daudz, bet es joprojām neesmu saņēmusi daudz no tā, ko, manuprāt, esmu pelnījusi? Kāpēc es neesmu tik talantīga, skaista, bagāta, gudra?

Apzināties to, ka Viņa prāts nav mūsējais, bet paļauties, uz to, ka Viņš ir labs! Atgriezties pie pirmās mīlestības, pilnīgas uzticēšanās un atgādināt sev, ka tas, ka Viņam uzticēju savu dzīvi joprojām ir laba izvēle, ka Visvarenais savu mīlestību parāda kā Dievs, nevis kā cilvēks – bez viltus, bez vēlēšanās manipulēt, bez „sliktā garastāvokļa dienām”.

Mājās izlasi Ījaba grāmatu un pārdomā Ījaba stipro paļaušanos, ticību un spēju neapvainoties uz Dievu savās bēdās, fiziskajās ciešanās un tajā, ko viņš nesaprot.

- * Kas Tavā dzīvē ir situācijas, ciešanas, ko Tu nesaproti? Lūdz Dievu, lai Viņš atklāj Savu nodomu un dod spēku iet cauri neziņai, sāpēm, tukšnesim.

